

Masa de sărbătoare

IRINA
NECHIT

Nu știu dacă mai eram în viață
când am ieșit la plimbare.
Nu-mi aduc aminte cu cine am vorbit
până s-a lăsat întunericul.
Sunetele se zbat ca liliecii
în părul meu nemuritor.
Am uitat în ce parte a cerului
se adună îngerii
să se uite la inima mea
ca la un punct
licărind în spațiu.

CUPRINS

1. Adorm ușor

Cercul de apă	7
Unghi ascuțit	10
Ea știe	11
Masa de sărbătoare	13
Prutul	14
Grădina scufundată	16
Acvariu	18
Evantaiul cărților de joc	19
Vino mai des	20
Mărgăritare	21
Adorm ușor	22
Un om de succes	24
Ești aici?	25
Un înger înalt	27
Valul	28

2. Ceea ce nu ți-am spus

Zăpada	33
Pumnii	34
Medicină	35
Picnic	36
Oglinda	39
Noi nu avem turmă	42
Poate greșesc	44
Foșnete	45
Nimb	47
Tavanul	48
Acolo dincolo	50

Clopotel	51
Mirosul soarelui	52
Ceea ce nu ți-am spus	54
Mireasmă	55
O să uite vântul, o să uite ploaia	57

3. Fragmente cu nuferi

Poem pentru critici	61
Puntea	62
Drum de munte	63
Fragmente cu nuferi	65
Scafandru	66
Femeia și copacii	67
Psalm	69
Ochi de indiancă	70
Un loc pentru mine	72
Urnele se deschid	73
Coridorul în formă de S	74
Râpa	75
Masca	77
Armata	79
Aleg norii cei mai leneși	81
Azi	82
Brancarda	83
Cine va ajunge primul	86
Defileul	87
Pânzele	89
Dacă tot a venit	90
Linie de start	92
Noapte din nou	94

Cercul de apă

Cu vârfurile picioarelor
împingem nisipul de pe fundul mării,
vedem pești prin apă,
ne vedem genunchii,
unghiile noastre trec prin oglinzi fluide,
genele ridică spre cer
cristale de sare

Ieri valurile se prăbușeau peste noi,
voiau să ne arunce pe mal,
să ne fărâme țestele de pietre,
azi lumina s-a întins pe suprafața apei,
marea netedă
parcă e cuprinsă de uitare

A uitat furtunile și naufragiile
a uitat rafalele de vânt, cântările marinarilor,
icnetele celor ce săreau de pe stânci,
a uitat salvele de tun, fulgerele, trosnetul catargelor,
a uitat cum au apărut în ea primele forme de viață
și cum le-au crescut înotătoare,
cozi, tentacule

Împingem fundul de mare cu picioarele,
sărim cât mai sus,
ne apucăm de mâini,
facem o horă,
pentru o horă sunt de ajuns trei capete,
trei inimi,
trei suflete

Să ne rotim, să ne rotim,
cine știe ce va fi cu noi peste o lună,
peste o săptămână,
cine știe când vom mai veni înapoi,
ai noștri nu au putut să se rupă de treburi,
nu au norocul să se scalde în mare,
doar noi trei,
aduși de un autobuz colbuit,
sub un cer fără nori

Să ne rotim, să sărim, să uităm
ce ne doare și ce ne macină,
ce ne frige și ce ne distruge,
să uităm tot,
să uităm de ce plângem în apă și de ce
ne-am dorit anul împrejur
să ajungem aici

Cu bărbia ridicată deasupra apei,
privim atent sub noi –
au venit,
și ei au venit –
tații noștri
și tații taților noștri,
mamele noastre
și mamele mamelor noastre,
au înotat până aici
sute și mii de mile,
au înotat pe sub ape grele

Hai veniți cu noi,
intrați în horă,
nu vă sfiți,
strălucitori ca niște nou-născuți,
apucați-ne de mâini,

țineți-vă strâns de brațe,
săriți, rotiți-vă,
chiuiți

Chemați-l și pe cel ce nu îndrăznește
să se prindă în horă,
e tatăl femeii care ne-a oferit casa ei
pentru scurta vacanță,
el s-a înecat în marea aceasta
cu cincizeci de ani în urmă,
acum plutește la orizont,
strigați-l, vino cu noi,
avem loc pentru toți

Jucăm într-o horă tot mai mare,
mai înspumată,
sărim, ne stropim, țipăm,
speriem pescărușii,
împrăștiem bancurile de pești,
cine știe dacă vom mai veni și la anul,
cine știe dacă ne vom mai întâlni,
poate e ultima dată când ne ținem de mâini,
poate e ultima dată când ne bălăcim în mare.

Plânsul de la începutul veacului
se prelinge pe toate geamurile.
Nebunii își rod unghiile
în timpul rugăciunii,
ologii își visează picioarele alergând după trupuri.
Viața e frumoasă! strigă un calic în stradă,
trecătorii îl sărută ca pe un copil mort.
Zboară niște gheare de păsări
pe deasupra norilor,
se apropie în unghi ascuțit de ochiul albastru.
Îl vor sparge sau vor trece pe alături? se întreabă orbii.

Ea știe

Ea crește repede
asemeni unui mugure cu petale roșii înăuntru,
fiecare petală înseamnă o zi,
ea prima începe să bată
acolo în partea stângă
între mucozități
între primele țesuturi ale embrionului

ea nu-și aude propriile bubuituri,
nu-și vede rădăcinile
care ajung până în tălpi
și până deasupra urechilor,
nu poate număra nopțile
în care trupul doarme dus
iar ea stă de veghe
fără să simtă mirosul de sânge
fără să știe că prin camerele sale întunecate
trece râul clocotitor,
râul purpuriu care udă
grădinile ascunse sub piele
făcându-le să înflorească
în buchete spumoase

ea se strânge ghem
la atingerea palmei tale
de sânul rotund,
sau vrea să-mi sară din piept
când ușa se deschide și intră muștele negre

ea știe când se va opri
definitiv,
dar nu are gură să-mi vorbească,
inima mea tăcută
nu a învățat literele
e analfabetă
nu poate citi
nu poate afla
ce scriu aici despre bubuiturile
din partea stângă.

Masa de sărbătoare

Are numai trei crengi
între ele – o gaiță

din crengi pornesc în sus nouă lăstari
unii în spatele altora
aproape nevăzuți
aș sta să-i număr și mugurii
aș fi singura care
ar face asta pentru el
dar am altele de făcut

soarele apune
stolul de umbre se lasă
peste iarba tânără

un șuvoi de raze
vine direct spre fața mea
îmi taie ochii
poate e un semnal să mă îndepărtez
să nu scap vreo lacrimă

lăstarii se clatină
după ce gaița își ia zborul

la orizont se vede
o masă de sărbătoare.